

DIMITRIS KARIOFILIS

Mugen despotismoa

Populazioen beharrik gabeko tirania, identitatearen pisu ez premiazkoa, mugez despotismo ez desiratua. Sortzen duzun bitartean, aurre egin behar diozu ingurunearen mekanismo absurdoen hedapenari, ezarritako lehentasunek eta identifikazioek inposatutako mugaketa kate bati. Ez dut sekula ulertu zergatik egin ohi dizkidaten (niri eta beharbada jende guztiari) lehen bi galderak izaten diren: “Zertan egiten duzu lan?” eta “Nongoa zara”?

Betidanik izan ditut zailtasunak lehenbizikoari erantzuteko, baina gero eta nekosoago egiten zait bigarrenari erantzutea. Ez-erosotasunaren eta ez-identitatearen bidea aukeratu dut, bada nire baitan ikusezinarekiko halako erakarpen bat: arrotza naiz nonahi.

Norberaren jardueretarako etiketa bat esplizituki aitortzea edo bilatzea gogoari gailu mugatzaile bat, emozioen eta intentsitatearen mugagailu bat ezartzea bezala da. Polimatia akastun bat desiragarriagoa da mikroespezializazio akatsgabe bat baino. Polimatia edo semimatia (lehen terminoari eragozpenak jartzen dizkiotenentzat) mota hori, gainera, etengabe galtzen bada, orduan eguneroko esperientzia aberatsagoa da, biziagoa. Ahal beste nazionalitate -benetako edo alegiazkoa- hartzea edo, are hobeto, nazionalitate guztiei uko egitea aurrerapauso bat da deserosotasunaren bidean, jende guztiak bilatu beharko lukeena bizirik iraun ahal izateko.

Desmeritu bat eta xahutze bat da norberaren lana territorializatzen saiatzea eta, gainera, harrotasunez nazionalitate bat aitortzea. Egitan, uste dut nazionalitate bat izatea dela zaletasun ergel bat izatea bezala, edo objektu alferrikako eta absurdo bat bildumatzea bezala; eta nazio zehatz batekoa izateaz harrotzen direnak, bertan jaio direlako edo herritartasuna hartu dutelako, anoesiak jota daude, eta beren baitako hutsunea apur bat bete baino ez dute egiten.

Artearen munduan, zoritxarrez, aitortze eta territorializatzeko hori ez da horren begien bistakoa, baina hedatuago dago mendebaleko gizarteetan, zeinetan gaur egun faxismo mozorrotua (eta batzuetan ez horren mozorrotua) indarra hartzen ari baita. Azken urteotan denbora gehiena eman dut egoerak bizitzen leku faxista kamuflatu batean: bertan mundu guztia mendetasunean bizitzeaz pozik dago, antza denez, eta edozein “protesta” eta desadostasun mota arrunt, errealitatean, faltsua da, agintarien beraien (merkataritza zein finantza alorrekoen) merkatu estrategiek inposatua delako. Izan ere, artea eta haren medioak izaten dira lehenak mekanismo batzuen oinarria aurrera eramaten, baina mekanismo horiek agintariak eta merkataritza-markek bereganatzen dituzte beren arauak modu ez arrunt eta sofistikuago batzuen bidez inposatzeko. Jakina, mekanismo horiek interes ekonomikoen zerbitzura egoten dira batik bat, eta zoritxarrez tribuaren irudi erromantiko edo idiliko -baina azken batean irrigarri- bat bultzatzeko ere erabiltzen dira. Eskuarki, tribu hori triste egoten da, eta konplexuz bete.

Hori guztia benetan lotuta dago nire obrari, lotuta batez ere soinuari, ez baitut inoiz parte hartu nahi izan inongo korrante mota, moda zein musika estilotan. Zehaztu gabeko bideari lotu naitzaio, ez dakit haren izenik ez nora daraman, eta ez dut horren berri ikasteko inongo interesik. Libre sentitzen naiz etengabe ikuspuntutik aldatzen eta

norabide etiologikorik gabe. Libre sentitzen naiz lortutako gauzen edo iritsitako mailen inguruko usteak galtzen ditudanean, eta gainera zama handi bat kentzen dudala iruditzen zait aurrean sinesmen gehiagorik ikusten ez dudanean. Nire iritzian, “bidea” aurkitzen saiatzeak ez du ezertarako balio, halako “bide”rik ez dagoelako. Zeure burua egoera finko batean harrapatuta ikusten duzunean, sormen askatasuna ez da existitzen. Jarrera edo “ez-jarrera” hori jarrera edo ekintza politiko bat izan liteke era berean, eta estuki lotuta dago ezein nazio, tribu edo giza talderen bidezko ez-irudikapenaren silogismoari. Tamalez, artearen mundua mekanismo osoaren parte txiki bat besterik ez da, eta triste samarra gertatzen da ikustea edozein identitate bereganatzen duten artistak: batzuek obra eraikitzen dute gai beraren inguruko aldaeren gainean, azpian dagoen (eskuarki) “ez” substantzia/espíritu horrek barne hartzen duen forma edo modu argi batekin identifika ditzaten; beste batzuk beren identitate nazionalaz baliatzen dira berriro zerotik hasi behar ez izatearren eta eredu bat izatearren, nazioa bezalako antolakuntza pseudosozial batean sartuta, beren asmoen aurkezpen gisa.

Exegesia berbera da: artista gehien-gehienek menderatuta egon nahi dute, beldur dietelako askatasunari eta deserosotasunari. Gainera, lurralde batekiko harreman sakona aitortzen duten artistek, eta horren gainean lan egiten dutenek, lurraldeak gainerako erreferentziak baino balio gehiago balu bezala, asmo gorentzat izaten dute menderatze sistemaren parte bihurtzea eta ekarpenak egitea etxe-kaiolaren tranpa seguruari.

Batzuetan, proposatzen den horren antidotoa hutsegite bikoitza da egiatan. Sarri askotan gertatzen da bere burua nazio batekotzat jotzen gustura dagoen artistak aldarrikatzen duela bere mugetatik “kanpo” bidaiatzeak eta beste egoera batzuen berri izateak onura bikoitza ekartzen duela, nazio identitatea sendotzearekin batera errealitate desberdinen irudi zabalago bat hartzen delako. Baina hori hutsegite bikoitza da, inolaz ere. Horrela diharduenak tribuaren tirania onartzen du, bai; baina gainera ez da konturatzen ez dagoela inolako “kanpo”rik.

Hau ez dago idatzita gaia aztertzeke modu zehatz bati nolabaiteko zentzua eman nahian. Egiatan, ez dut uste ikuspuntu xeble bat hartzeak edo edozein motatako kategorizazioa atzera botatzeak (horixe nahi nuke nik) inongo zentzurik ematen dienik egiten diren gauzei. Zentzua tasun subjektibo bat da, eta esperientzien bizitasunak baino garrantzi gutxiago du, inondik ere. Baina zalantzarik ez dago esperientzia biziagoa dela lurraldetik, hango populazioatik eta ertz mugatzaileetatik askatu zarenean.

DIMITRIS KARIOFILIS soinu eta ikusizko alorreko artista da, ILIOS moduan ere ezaguna. Antifrost diskoetxea eta Electrograph, musika esperimentaleko jaialdia, zuzentzen ditu. Uncommonsounds (ikerketa eta dokumentazio proiektu bat) eta A-station, arte gunea elkarlanean zuzentzen ditu. Informazio gehiago hemen: www.siteilios.gr, www.antifrost.gr, www.electrograph.gr, www.uncommonsounds.org